

Ἡ ἀναγγελία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ στὶς Μυροφόρες ἀπὸ τὸν Ἄγγελο

Ἐωθινὸ Β' (Ματθ. 1στ', 1-8)

Τὸ δεῦτερο (Β') Ἐωθινὸ Εὐαγγέλιο προέρχεται ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου καὶ εἶναι ἡ πρώτη εἶδηση, ἡ πρώτη πληροφορία περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ πού δόθηκε ἀπὸ τὸν ἄγγελο Κυρίου στὶς Μυροφόρες γυναῖκες, οἱ ὁποῖες πῆγαν νὰ ἀλείψουν μὲ ἀρώματα τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ στὸν τάφο, πού ἦταν μέσα σέ βράχο.

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, ἤτοι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου –ἡ ὁποία κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ εἶναι ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ– καὶ ἡ Σαλώμη, ὅταν πέρασε τὸ Σάββατο, κατὰ τὸ ὁποῖο ἀπαγορεύονταν οἱ κινήσεις, πῆγαν στό μνημεῖο γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀγάπη τους στὸν Χριστό.

Κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση ὅτι, καίτοι ἦταν γυναῖκες, ὑπερέβησαν ὅλους τοὺς φόβους, τὸν φόβο ἀπὸ τὸ μένος τῶν Ἰουδαίων, τὸν φόβο ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, τὸν φόβο ἀπὸ τὴν παρουσία αὐτῶν πού φύλαγαν τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ὑπέρβαση αὐτοῦ τοῦ ποικιλόμορφου φόβου γινόταν ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀγάπη πού εἶχαν στὸν Χριστό.

Ὁ φόβος προέρχεται ἀπὸ τὴν διεργασία τῆς λογικῆς, ἡ ὁποία ἐπεξεργάζεται τοὺς κινδύνους καὶ προκαλεῖ πολλές ἀναστολές, ὅμως ἡ ἀγάπη συνδέεται μὲ τὴν καρδιά, τὸν θεῖο ἔρωτα. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει: «φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ» (Α' Ἰω. δ', 18). Ἡ σχέση μας μὲ τὸν Χριστό ἀρχίζει μὲ φόβο, δισταγμὸ, ἀγωνία, γιὰτὶ δὲν μπορούμε νὰ ζήσουμε μὲ ἕνα τέτοιο μεγάλο Θεό, λόγω τῆς ἀδυναμίας μας, ἀλλὰ ἔπειτα ἐξελίσσεται σὲ μεγάλη ἀγάπη, σὲ θεῖο ἔρωτα, πού ὑπερβαίνει κάθε δυσκολία.

Ἔτσι, οἱ γυναῖκες προχωροῦν πρὸς τὸ μνημεῖο, ἀγνοώντας ὅλους τοὺς κινδύνους. Τὸ μόνον πού σκέφτονται ἦταν ὁ μέγας λίθος, πού βρισκόταν στὴν εἴσοδο τοῦ μνημεῖου. Παρὰ ταῦτα καὶ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ προχωροῦν ἀφήνοντας καὶ αὐτὸ τὸ θέμα στὸν Θεό. Καὶ πράγματι, ὅταν ἔφθασαν στό μνημεῖο, διαπίστωσαν ὅτι ὁ μέγας λίθος εἶχε κυλήσει ἀπὸ τὸν τόπο του, ὥστε νὰ κἀνη δυνατὴ τὴν εἴσοδο γιὰ τίς γυναῖκες. Αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε στὴν ζωὴ μας, στὴν πορεία μας

πρός τόν Θεό, ἀκόμη καί σέ διάφορες δύσκολες καταστάσεις τῆς ζωῆς μας, ὑπάρχει κάποιος ὀγκόλιθος πού δέν μπορούμε νά μετακινήσουμε, πού δυσκολεύει τήν πορεία μας, πού μᾶς ἀπογοητεύει καί μᾶς ἐμποδίζει. Ἐμεῖς πρέπει νά προχωροῦμε μέ ἀποφασιστικότητα καί ὁ Θεός θά ὑπερβαίῃ ὅλες τίς δυσκολίες.

Ὅταν οἱ Μυροφόρες γυναῖκες εἰσῆλθαν στό μνημεῖο, εἶδαν ἕναν ἄγγελο μέσα στό Φῶς νά κάθεται στό δεξιό μέρος τοῦ μνημείου καί νά τούς ἀναγγέλλῃ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Εἶπε: «μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Μάρκ. 1στ', 6). Ὁ Χριστός ἠγέρθη μέ τήν δύναμη τῆς θεότητός Του, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνέστησε τούς δικαίους ἀπό τόν Ἄδη. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἐπιβεβαιώνεται, γι' αὐτό τούς προέτρεψε νά δοῦν τόν τόπο, στόν ὁποῖο βρισκόταν τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Θεός καί ἡ ζωὴ τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀντικείμενα τῆς φαντασίας καί τοῦ στοχασμοῦ, ἀλλά γεγονότα ἱστορικά καί πνευματικά. Τά πάντα ἐπιβεβαιώνονται ὄχι μόνον καρδιακά, ἀλλά καί ἱστορικά. Ἡ πίστη στόν Θεό ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τίς ἐμφανίσεις Του μέσα στήν ἱστορία, ἀλλά καί ἀπό τήν ἀναγέννηση τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἔδωσε ἐντολή στίς Μυροφόρες νά ἀναγγείλουν τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ στούς Μαθητές καί ἰδιαίτερα στόν Πέτρο. Ἡ ἰδιαίτερη ἀναφορά στόν Ἀπόστολο Πέτρο ἦταν γιά νά τόν βεβαιώσῃ ὅτι ἡ μετάνοιά του ἔγινε ἀποδεκτὴ ἀπό τόν Χριστό καί νά τοῦ δώσῃ θάρρος γιά νά περιμένη τήν ἐμφάνισή Του.

Ἐπίσης, κάνει ἐντύπωση ὅτι οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, ἐνῶ δέν ἐφοβοῦντο νά πᾶνε στό μνημεῖο μέ ὅλες τίς δυσκολίες, ἐν τούτοις ἐφοβήθησαν μετά πού ἔμαθαν ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, γι' αὐτό γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος: «εἶχε δέ αὐτάς τρόμος καί ἔκστασις, καί οὐδενὶ οὐδέν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ» (Μάρκ. 1στ', 8). Ὅμως, αὐτός ὁ φόβος εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τόν πρῶτο φόβο. Ὁ φόβος μετὰ τήν πληροφορία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι πνευματικὸς ἀπὸ τήν ἔκσταση, λόγῳ τῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν ἄγγελο, καί ἀκόμη ἔτρεχαν γιά νά τό ποῦν στούς Μαθητές καί σέ κανέναν ἄλλο. Κυρίως αὐτός ὁ φόβος προέρχεται ἀπὸ τήν πνευματικὴ θεωρία: «τῷ φόβῳ συνεχόμεναι τῷ ἀπὸ τῆς ὀπτασίας, καί τὸν νοῦν ἀπώλεσαν», ἔπαθαν, δηλαδή, ἕναν ἀποπροσανατολισμὸ τοῦ νοῦ τους καί ἔπρεπε νά περάσῃ λίγος χρόνος γιά νά συνέλθουν.

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες εἶναι πρότυπο σέ μᾶς γιά τό πῶς νά ἐκκλησιαζόμαστε τίς Κυριακές. Πρέπει νά πορευόμαστε στούς Ναοὺς ὑπερβαίνοντες κάθε δυσκολία, ἔχοντες στήν καρδιά μας μόνον τόν πόθο

καί τήν ἀγάπη νά προσφέρουμε τό ἄρωμα τῆς εὐλαβείας μας στόν Χριστό. Ὄταν ἔχουμε τέτοιο πόθο, θά δοῦμε καί θά ἀκούσουμε τοὺς συγχρόνους ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ, τοὺς Κληρικοὺς, νά κάθωνται στό μνημεῖο καί νά μᾶς ἀναγγέλλουν τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καί τότε θά γεμί-
ζη ὅλη μας ἡ ὑπαρξὴ ἀπὸ μιά πνευματικὴ ἀλλοίωση, καί θά μπορούμε νά ἀναγγέλλουμε τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους γιὰ νά ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου.